

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 51 0 Ps 185976 24 Pž 2

Novi Travnik, 26.06.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Alme Islamović, kao predsjednice vijeća, Mirjane Grubešić i Aide Pezer-Alić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Violeta d.o.o. Grude, Stjepana Radića br. 21., Grude, zastupan po punomoćnicima Damiru Barbarić i Tomislavu Bevanda, odvjetnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Barbarić&Bevanda iz Širokog Brijega, Fra Didaka Buntića br. 29., protiv tuženog M. K. iz G. V.-U., K. T. A-2 bb., zastupan po punomoćniku Željku Vlačić, advokatu iz Advokatske firme „Sajić“ o.d. Banja Luka, radi utvrđenja v.p.s. 31.000,00 KM, odlučujući po žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 Ps 185976 23 Ps 2 od 03.11.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 26.06.2024. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tužitelja se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 Ps 185976 23 Ps 2 od 03.11.2023. godine.

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog suda odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„Utvrđuje se da je tuženik M. K., podnio prijavu žiga LASTA broj; BAZ1821255A Institutu za intelektualno vlasništvo BiH, protivno načelima dobre vjere, savjesnosti i poštenja.

Utvrđuje se promjena prijave žiga LASTA broj; BAZ1821255A Institutu za intelektualno vlasništvo BiH na način da se tužitelj Violeta d.o.o. Grude umjesto tuženog M. K. proglašava za podnositelja prijave.

Dužan je tuženik isplatiti tužitelju prouzrokovane troškove parničnog postupka sa zateznom kamatom počev od donošenja prvostupanjske presude pa do isplate, sve u roku od 30 dana i prijetnjom ovrhe“.

Istom presudom obvezan je tužitelj naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 5.325,00 KM, sve u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

Protiv navedene presude žalbu je pravovremeno podnio tužitelj zbog svih razloga utvrđenih članom 208. Zakonom o parničnom postupku s prijedlogom da se prvostupanjska presuda preinači i usvoji tužbeni zahtjev tužitelja. U žalbi ističe da sud provedene dokaze uopće nije cijenio, već je iste samo pobrojao što ne predstavlja ocjenu dokaza, čime su povrijeđene procesne odredbe. Netočni su zaključci prvostupanjskog suda da tužitelj nije naveo pravnu osnovu tužbenog zahtjeva, osim što je stav 2. tužbenog zahtjeva temeljio na odredbi člana 91. Zakona o žigu BiH, jer je osnov sadržan u zaključku Instituta za intelektualno vlasništvo BiH koji je tužitelja

uputio u parnicu. Tužitelj je na temelju dva sklopljena ugovora mogao podnijeti prijavu za registraciju žiga - član 35. stav 2. točka d. Zakona o žigu BiH, te je kao zainteresirana osoba imao pravo podnijeti prigovor da je netko podnio prijavu za žig protivno načelu dobre vjere, savjesnosti i poštenja (člana 7. stav 1. točka g. Zakona o žigu BiH). Dakle, pravo na prigovor nije rezervirano samo za one koji imaju registriran žig, već i za zainteresirane osobe koje bi imale pravo da podnesu prijavu. Nije sporno da tužitelj nema registriran istovjetan žig, ali ima pravo podnijeti prigovor po svom saznanju kojeg je i podnio što se odnosi na prvi dio tužbenog zahtjeva. U svezi s tim se poziva na član 7. Zakona o žigu BiH kojim su propisani razlozi za odbijanje prijave žiga na osnovu podnesenog prigovora i na član 8. istog zakona koji se odnosi na utvrđivanje poznatosti znaka. U drugom dijelu tužbenog zahtjeva se govori o pravima tužitelja na žig. Sud nalazi da je tužitelj u brojnim dokazima dostavio slike, žigove i ugovore koji se ne odnose na žig koji tužitelj osporava BAZ1821255A (crvena slova „Lasta“ na bijeloj pozadini s okvirom). Iz Ugovora o prijenosu žigova i pripadajućih prava od 17.10.2019. godine, između „Zvečevo“ d.d. Požega i „Violeta“ d.o.o. Grude, koji je ovjeren kod notara Natalije Vranješ iz Gruda br. OPU-Ov. 721/2019, sud nalazi da isti ne sadrži odredbu o žigu koji je predmet ovog parničnog postupka. Međutim, sudu očito nije poznat pojam podražavanja žiga o kojem se očitovala i sudska praksa i pravna teorija. Podražavanje predstavlja neovlašteno korištenje žiga i njegovo ekonomsko eksploatiranje, a ovo su situacije kada žig nije identičan, ali je sličan i on se podražava i potencijalne kupce dovodi u zabludu. Sporni žig je u svakom slučaju sličan i podražava dio žigova za koje tužitelj ima sklopljene ugovore, a sud je propustio cijeliti sličnost ovih žigova iako ga je na to uputio drugostupanjski sud koji je naložio da se utvrdi da li predmetni žig ima sličnosti sa žigovima tužitelja. U tom smislu sudska praksa kaže da: kada se radi o istoj ili sličnoj robi, a u pitanju su znaci koji podražavaju žigove tužitelja, mogućnost izazivanja zabune se ne dokazuje već pretpostavlja (Apelacioni sud Brčko Distrikta BiH, br. 96 0 P 0031 79 15 GŽ 3 od 11.03.2016. godine). Rizik od zamjene se povećava ukoliko su robe za koje se koriste znaci srodni. Kod proizvoda za masovnu potrošnju mora se računati sa slabijom pažnjom potrošača i manjom sposobnosti razlikovanja nego kada je riječ o specijalnim proizvodima čije se tržište svodi na relativno zatvoren krug ljudi iz određene branše. Prilikom ocjene sličnosti znaka mora se veća pažnja posvetiti karakterističnim elementima koji su slični nego svim ostalim elementima koji su različiti. (Vrhovni sud FBiH, broj 70 0 PS 000869 10 Rev od 22.11.2011. godine). Navedeno prvostupanjski sud uopće nije razmatrao, niti je utvrđivao da li postoji sličnost žigova. U presudi se navodi: „Uvidom u dokaze tužitelja i to u historijski Izvod iz sudskog registra i Ugovor o kupoprodaji OPU-lp 211/2019 od 16.10.2019. godine, sud nalazi da tužitelj nije iskoristio mogućnost kupovine društva kao pravnog lica, nije se obvezao da nastavi proizvodnju i zadrži radnike, što bi se eventualno moglo tumačiti kao neki vid prava tužitelja da tuženom osporava pravo na žig. Kupovinom nekretnina i ostale imovine nije prenjeto pravo na žig, jer takav prijenos nije dozvoljen Zakonom o žigu BiH, a pored svega navedenog predmetni žig nikada nije bio registrovan“. Odredbom člana 58. Zakona o žigu propisano je da se prijenos žiga može izvršiti na osnovu Ugovora o prijenosu prava statusne promjene nosioca žiga, sudske ili administrativne odluke. Sud nalazi da se ni jedan od gore navedenih prijenosa nije desio, iako je postojala mogućnost da tužitelj kupi društvo u stečaju kao pravno lice, ali se to nije desilo, nego je kupljena imovina društva stečajnog dužnika Lasta d.d. Čapljina. Prednji navodi kako tužitelj nije kupio žigove nisu točni, a tvrdnja kako je tužitelj kupio imovinu, a ne žigove pokazuje kako sud ne shvaća da su i žigovi imovina, dakle radi se o osnovnom nepoznavanju pravne i ekonomske teorije. U

Bosni i Hercegovini se status žiga stiče registracijom, međutim ista nije obvezna. Nositeljima žiga je u privrednom prometu ostavljena mogućnost da odluče kada i da li žele podnijeti prijavu za zaštitu žiga. U presudi se navodi: "Dakle, tužitelj na kome je teret dokazivanja utemeljenost tužbenog zahtjeva nije dokazao u ovom postupku, odnosno ničim nije dokazao da je konkretan žig, crvena slova određenog oblika riječi Lasta na bijeloj podlozi, podnio prijavu Institutu za intelektualno vlasništvo, da je imao priznat žig i da je koristio taj žig". Tužitelj prednje i ne tvrdi i ovaj navod suda pokazuje krajnje nerazumijevanje ovog predmeta. Također, prigovori tuženika da žig nije registriran u BiH i kao takav ne uživa zaštitu su neosnovani budući da je žig registriran u jednoj od zemalja koja je kao i naša zemlja članica Međunarodne unije za zaštitu industrijskog vlasništva, te uživa ista prava i zaštitu kao da je registriran u BiH i to sve temeljem Pariške konvencije. Član 6. Zakona o žigu BiH propisuje da se zemlje Unije obvezuju da bilo po zvaničnoj dužnosti ako zakonodavstvo zemlje to dopušta, bilo na traženje zainteresiranog odbiju ili ponište registriranje i zabrane upotrebu fabričkog ili trgovačkog žiga koji predstavlja reprodukciju, podražavanje ili prijevod izvršen tako da može stvoriti pometnju sa nekim žigom koji bi nadležna vlast zemlje registriranja ili upotrebe smatrala da je u toj zemlji nesumnjivo poznat kao žig lica koje uživa pravo da se koristi ovom konvencijom i upotrebljava se za istovjetne ili slične proizvode. Na isti način postupit će se i ako bitni dio žiga predstavlja reprodukciju jednog takvog žiga koji je nesumnjivo poznat ili podražavanje koje može stvoriti pometnju sa ovim žigom. Dobro poznati žig ima pravo na zaštitu države članice (BiH) barem od vremena kada je žig postao dobro poznat u toj državi, a nesporno je dokazano u toku postupka da je predmetni žig općepoznati žig i u BiH i RH (iako se općepoznate činjenice ne dokazuju). Sud navodi: S tim u vezi, značajno je naglasiti da je jedino stečajna upraviteljica u stečajnom postupku „Lasta” d.d. Čapljina imala legitimaciju da ospori pravo tuženom da podnese prijavu za priznavanje žiga Institutu, a ista je prilikom saslušanja posvjedočila da je znala za prijavu koji je podnio tuženik, ali istu nije osporavala. Prednje također pokazuje nepoznavanje Zakona o žigu BiH jer se prijava mogla osporiti tek kada je objavljena u Službenom glasniku Instituta, a u tom trenutku ugovor je već bio sklopljen, pa je podnesak kojim osporava prijavu tuženog podnio tužitelj. U pogledu drugog dijela tužbenog zahtjeva sud je smatrao upitnim ovlaštenje suda odlučivati o takvom zahtjevu tužitelja sukladno odredbi člana 10. i 15. Zakona o žigu. Ovaj dio tužbenog zahtjeva sud je mogao odbaciti, a nije, s obzirom na činjenicu da su tvrdnje i navodi tužitelja neprihvatljivi i pokazuju da je tužbeni zahtjev neutemeljen, zbog čega je valjalo odlučiti kao u stavu 1. izreke temeljem odredbe člana 123. i 126. Zakona o parničnom postupku. Tužitelj ističe da je tužbeni zahtjev jasan i utemeljen na članu 91. Zakona o žigu koji u stavu prvom propisuje: „Ako je žig registriran na osnovu takve prijave, odnosno na osnovu prijave kojom je povrijeđena zakonska ili ugovorna obveza osoba čiji je pravni interes time povrijeđen, može tražiti da ga sud proglasi za podnositelja prijave ili nositelja prava”. Iz iskaza tuženog saslušanog na ročištu proizlazi da je za tuženog problem njegovog ranijeg odnosa s tužiteljem, a ne žiga Lasta, iz čega proizlazi zaključak da spor oko žiga želi iskoristiti kako bi u drugom predmetu došao u povoljniju situaciju. Tuženi neosnovano tvrdi da ima zaštićen žig Lasta, te da na temelju takve zaštite ima pravo i koristiti žig Lasta u poslovne svrhe razvijajući dalje poslovne planove proizvodnju i prodaju sve vezano za žig Lasta. Naime, tuženik je sam priznao da ima nerazriješene i sporne poslovne odnose sa tužiteljem, te je priznao i da zna da je sporni žig pripadao Lasti Čapljina u čiju je potencijalnu akviziciju bio uključen i prilikom koje je doznao da sporni žig nije zaštićen na području BiH. Sam je priznao da je onda došao na ideju da žig zaštiti i okoristi se njime jer se radi o dobro poznatom brendu i znaku, a budući

da se radi o općepoznatom žigu koji je poznat potrošačima i u BiH i RH postoji velika opasnost od izazivanja zabune kod potrošača, a predmetni žig potpada pod zaštitu Pariške konvencije. Sudska praksa navodi da je zla vjera subjektivna kategorija i kako bi se utvrdilo njeno postojanje moraju se dokazati dvije stvari: da je podnositelj prijave morao znati da znak pripada trećoj osobi i drugo, da je znak prijavio u nepoštenoj zloj namjeri, što je nesporno obzirom na priznanje tuženika na glavnoj raspravi. Zlu vjeru podnositelja prijave valja sveobuhvatno ocijeniti vodeći računa o svim relevantnim činjenicama predmetnog slučaja koji su postojali u trenutku podnošenja prijave za registraciju znaka, a osobito činjenicu da podnositelj prijave zna da tužitelj upotrebljava sličan ili istovjetan znak što dovodi u zabludu i na namjeru podnositelja prijave da spriječi tužitelja da nastavi rabiti takav sličan znak. Shodno navedenom za potrebe ocjene postojanja zle vjere podnositelja prijave za registraciju žiga može se i mora uzeti u obzir stupanj poznatosti znaka u trenutku podnošenja prijave za njegovu registraciju. Kako se radi o općepoznatom znaku jasno je da je tuženik postupao sa zlom i nepoštenom namjerom. Tužitelj je osnovanost tužbe dokazao materijalnim dokazima o korištenju žiga od strane Lasta d.d. Čapljina, iako je ova činjenica nesporna obzirom da se radi o općepoznatom znaku s dugogodišnjom tradicijom. Tužitelj je svoje pravo dokazao sa dva sklopljena ugovora. Nasuprot navedenom tuženik koji je podnio zahtjev Institutu za intelektualno vlasništvo BiH da mu se prizna pravo na žig Lasta nije dokazao da na istom ima ili može imati bilo kakvo pravo. Iz provedenih dokaza e-mailova koje je tuženik predložio kao dokaz vidljivo je da je tuženom bilo poznato poslovanje Lasta d.d. Čapljina i da je bio uključen u potencijalnu akviziciju ove tvrtke. Iz prednjeg jasno proizlazi da je kroz sudjelovanje u potencijalnoj akviziciji tuženik stekao uvid u žigove Lasta d.d. Čapljina te da se bez valjanog pravnog osnova na temelju tako dobivenih informacija pokušao registrirati kao nositelj jednog od žigova Lasta protivno načelu dobre vjere savjesnosti i poštenja. Zaključkom Instituta za intelektualno vlasništvo BiH broj IP-03-47-2-00735/21 PJ od 28.01.2021. godine koji je tužitelj primio putem pošte 01.02.2021. godine, prekinut je postupak prijave žiga „LASTA” BAZI 821255A koju je podnio tuženik i to po prigovoru tužitelja, te je tužitelj upućen da kao podnositelj prigovora pred nadležnim sudom pokrene postupak radi rješavanja prethodnog pitanja je li tuženik kao podnositelj prijave podnio prijavu protivno načelu dobre vjere, savjesnosti i poštenja, te je u skladu s navedenom uputom tužitelj podnio ovu tužbu. Tuženi je podnio zahtjev za priznanje žiga LASTA Institutu za intelektualno vlasništvo BiH uz koji nije priložio nikakve dokaze kojima bi mogao dokazati postojanje svog prava na ovom žigu, što je vidljivo iz zahtjeva za priznanje žiga broj: BAZI 821 255A od 10.08.2018. godine. Nepostojanje valjanog osnova za priznanje i prepoznatost ovog žiga ukazuju na činjenicu da je tuženom bilo jasno da nema nikakva prava na istom, kao i na činjenicu da je tuženi podnio prijavu protivno načelu dobre vjere, savjesnosti i poštenja. Da je tuženi podnio prijavu protivno načelu dobre volje, savjesnosti i poštenja proizlazi iz njegovog iskaza na ročištu za glavnu raspravu održanom dana 06.04.2022. godine u kojem navodi da je preko Zvečeva d.d. vršio prodaju proizvoda Lasta d.d. Čapljina na tržištu Austrije, Hrvatske i Bosne i Hercegovine, da je iz tog razloga namjeravao kupiti kompaniju Lasta d.d. Čapljina, ali mu ekonomsko stanje firme nije odgovaralo, pa je došao na ideju da dio proizvoda Laste sam proizvodi u drugoj zemlji, te da na taj način vrši prodaju proizvoda koje je ranije proizvodila Lasta i da ih plasira pod žigom LASTA i to žigom crvene boje na bijeloj podlozi, da je znao da je nad Lastom d.d. Čapljina otvoren stečajni postupak, te je unatoč toj činjenici podnio prijavu za zaštitu spornog žiga, da mu je bilo poznato da se sporni žig ranije koristio još prije rata. Iz iskaza tuženog proizlaze činjenice da mu je bilo poznato da je sporni žig na

tržištu od ranije koristila Lasta d.d. Čapljina, da je bio u poslovnim odnosima u svojstvu distributera Lastinih proizvoda, te da su mu slijedom toga bile poznate sve okolnosti vezano za proizvode Laste d.d. Čapljina, njezino vlasništvo nad žigovima, ekonomsko stanje kompanije, ali obzirom na činjenicu da je utvrdio da tuđi žig nije zaštićen krenuo je u postupak zaštite na svoje ime. Ovo je očita nesavjesnost i nepošteno ponašanje na tržištu, tim prije što se radilo o kompaniji koja je bila u ekonomskom kolapsu pa nije bila u mogućnosti posvetiti se zaštiti svoje imovine što je tuženik pokušao iskoristiti. Tužitelj je dana 23.09.2020. godine podnio prigovor na navedeni zahtjev u kome je istakao više razloga zbog kojih je ova prijava neosnovana. Obzirom da je predmetni žig bio općepoznat, tuženik je podnio prijavu suprotno načelima dobre vjere, savjesnosti i poštenja. Gospodarsko društvo Lasta d.d. Čapljina je na tužitelja prenijelo pravo na žigove LASTA, a opće poznato je da je Lasta d.d. Čapljina dugi niz godina koristila žig LASTA kako na svojim proizvodima tako i u poslovnoj korespondenciji i to u verbalnom i figurativnom obliku. Sporni žig se već duži niz godina nalazio na proizvodima Lasta d.d. Čapljina koja se bavila proizvodnjom i prodajom konditorskih proizvoda upravo u klasi 30 Međunarodne klasifikacije proizvoda, roba i usluga. Nadalje, društvo Lasta d.d. Čapljina je sporni žig koristilo u razdoblju od najmanje 5 godina od objave prijave spornog žiga naročito u marketinškoj komunikaciji i na ambalažama proizvoda što je vidljivo iz dokaza: Fotografija CD-a „Bajka-Lasta i sretni princ“, Kopija faktura, Promidžbeni letak za proizvod „Jadera“, Fotografija CD-a „Katalog proizvoda, Kopija kataloga proizvoda, Fotografija omotnice, Promidžbeni letak za proizvod „Lindžo, Kopija prve stranice poslovnog plana za 2013. godinu, Fotografija vrećice, Fotografija ambalaže proizvoda „Jaffa štrudle“, Fotografija ambalaže proizvoda „Krem štipići,“ Fotografija ambalaže proizvoda „Lindžo“, Fotografija ambalaže proizvoda „Lindžo vanilija“ i Fotografije ambalaže proizvoda „Štrudle smokva“. U stečajnom postupku koji se vodio na imovini društva Lasta d.d. Čapljina tužitelj je kao kupac s društvom Lasta d.d. Čapljina kao prodavateljem sklopilo Ugovor o kupoprodaji imovine "Lasta" tvornica keksa i vafela dioničko društvo Čapljina - u stečaju dana 16.10.2019. godine koji je kao dokaz proveden u ovom postupku. U členu 1. ovog Ugovora (predmet prodaje) navedeno je na stranici 10. pod 3) Nematerijalna imovina: koja uključuje kapitalizirana ulaganja u razvoj, pravo na dizajn ambalaže, koncesije, patenti i druga ulaganja, te prava na žigove u trenutnom statusu prodavatelja. U členu 2. Ugovora je navedeno: "Prodavatelj "Lasta" tvornica keksa i vafela dioničko društvo Čapljina – u stečaju sa sjedištem u Čapljini, na adresi Kneza Domagoja bb., prodaje kupcu Violeta d.o.o za proizvodnju i trgovinu sa sjedištem u Grudama na adresi Stjepana Radića broj 21. nekretnine, pokretnine, kao i nematerijalnu imovinu poblje opisano u členu 1. ovog ugovora. Iz prednjeg očito proizlazi da je tužitelj od "Lasta" tvornica keksa i vafela dioničko društvo Čapljina - u stečaju kupio prava na svu nematerijalnu imovinu, pa tako i na žigove. Po saznanju da je Lasta d.d. Čapljina jedan dio žigova prenijela na Zvečevo prehrambena industrija d.d. tužitelj je kao kupac 17.10.2019. godine sa Zvečevo prehrambena industrija d.d. kao prodavateljem sklopio Ugovor o prijenosu žigova i pripadajućih prava ovjeren od strane notara Natalija Vranješ pod brojem: OPU-OV: 721/2019 koji je također kao dokaz proveden u ovom postupku. U členu 3. ovog Ugovora je navedeno: Prodavatelj potvrđuje kako je dana 06. studenog 2017. godine sklopio s društvom Lasta d.d. Čapljina u - stečaju ugovor o uređenju međusobnih odnosa na temelju kojeg je preuzeo u vlasništvo: Žig "Lasta" kao i brand odnosno vizualni znak Laste (bijela slova na plavoj pozadini uz dvije laste) na prehrambenim proizvodima. Prodavatelj potvrđuje kako je dana 6. studenog 2017. godine, sklopio s društvom Lasta d.d. Čapljina - u stečaju Ugovor o uređenju

međusobnih odnosa na temelju kojeg je preuzeo u vlasništvo Žig "Lasta" kao i brand odnosno vizualni znak Laste (bijela slova na plavoj pozadini uz dvije žute laste iznad riječi Lasta; bijela slova na crvenoj pozadini) na prehrambenim proizvodima, Žig odnosno pravo isticati riječi „Krem štapići" na prehrambenim proizvodima, Žig odnosno pravo isticati riječi „Cream sticks" na prehrambenim proizvodima, Žig odnosno pravo isticati riječi „Cream desert" na prehrambenim proizvodima, Žig odnosno pravo isticati riječi „Vafello" na prehrambenim proizvodima, Žig odnosno pravo isticati riječi „Lindžo" na prehrambenim proizvodima. Prodavatelj potvrđuje da je nositelj sljedećih žigova koji su upisani u Registru žigova Državnog zavoda za intelektualno vlasništvo Republike Hrvatske (dalje u tekstu: "DZIV"): Žig „Lasta", upisan pod brojem prijave za registraciju žiga: Z20180872A; Žiga „Vafello", upisan pod brojem prijave za registraciju žiga: Z20180868A; Žiga „Lindžo" temeljem prijave za registraciju žiga od 31. kolovoza 2018. godine po brojem: 7.201 80871 A, a koja registracija žiga je u tijeku. Prodavatelj potvrđuje da je nositelj sljedećih prijava za registraciju žigova podnesenih kod Instituta za intelektualno vlasništvo Bosne i Hercegovine: Žiga „Lasta", broj prijave za registraciju: 2018/001821 173, Žiga „Lasta", broj prijave za registraciju: 201 8/001821 172, Žiga „Lindžo", broj prijave za registraciju: 201 8/001 821 170, Žiga „Vafello", broj prijave za registraciju: 201 8/001 821 171. Član 19. Zakona o žigu propisuje da podnositelj prijave ima pravo prvenstva od datuma podnošenja prijave u odnosu na sve druge osobe koje su kasnije podnijele prijavu za isti ili sličan znak kojim se obilježava ista ili slična roba odnosno usluga. Također članom 6. točka c. Zakona o žigu BiH propisano je kako je prijava žiga koji je istovjetan starijem žigu ili ranije prijavljenom znaku za istu robu i uslugu apsolutni razlog za odbijanje prijave žiga. Stoga, čak ako se zanemare izneseni navodi i dokazi, a primjenjujući pravo prvenstva, tužitelj ima pravo budući da je zahtjev podnesen 08.10.2023. godine, dok su zahtjevi za priznanje žigova „LASTA" BAZ1821 172A i BAZ1821 173A podneseni 30.08.2018. godine. Iz svega navedenog očito je da je tužitelj stekao pravo na žig Lasta po dva osnova i to sklapanjem Ugovora o kupoprodaji imovine "Lasta" Tvornica keksa i vafla d.d. Čapljina - u stečaju dana 16.10.2019. godine i Ugovora o prijenosu žigova i pripadajućih prava od 17.10.2019. godine sklopljen sa Zvečevo d.d., dok tuženi nema nikakav osnov za priznanje žiga i prilikom podnošenja zahtjeva za priznanje žiga morao je biti istog svjestan iz čega proizlazi da je zahtjev podnio protivno načelu dobre vjere, savjesnosti i poštenja. Očito je da je prijava žiga LASTA od strane tuženog podnesena protivno principu dobre vjere, savjesnosti i poštenja i ista predstavlja prijavu koja nije podnesena od osobe koja ima istinski pravni interes i valjan osnov za stjecanje predmetnog žiga. Tuženom je poznat tužitelj i njegovo poslovanje kao i činjenica da je na imovini Lasta d.d. Čapljina otvoren stečajni postupak, što je isti očito pokušao iskoristiti na prednji način i steći pravo na žig na koji nema pravo.

U odgovoru na žalbu tuženi je naveo da tužitelj nije dokazao osnov tužbenog zahtjeva, da svi dokazi koje je izveo na ročištu za glavnu raspravu idu u korist tuženog tj. pokazuju upravo da se tužitelj pojavio samo kao kupac imovine, a ne konkretnog žiga ranijeg društva Lasta, te je potpuno jasno da samo na osnovu te činjenice ne može tražiti da on postane apsolutni nosilac prava na žig. Ono što prvi put u toku dosadašnjeg postupka tuženi u žalbi ističe, jeste pozivanje na sličnost žigova tj. da je sporni žig sličan i da podražava dio žigova za koje tužilac ima zaključene ugovore. Tuženi postavlja pitanje zašto bi sud sam po službenoj dužnosti upoređivao žigove ukoliko to tužitelj u tužbi ili u toku postupka nije ni tražio. Sva pozivanja tužitelja u pogledu sličnosti u potpunosti su neosnovana, jer tužitelj nije ni obezbijedio predmete

komparacije i doveo ih u istu ravan kako bi se mogli porediti. Tužitelj se ni u prigovoru pred Institutom za intelektualnu svojinu BiH nije pozivao na ovaj osnov. Tužitelj se pogrešno poziva na sudsku praksu kada ističe: „Nositeljima žiga je u privrednom prometu ostavljena mogućnost da odluče kada i da li žele podnijeti prijavu za zaštitu žiga." U pitanju je potpuno prihvatljiva hipoteza i za tuženog, ali tužitelj mora da prihvati činjenicu da on nikada nije bio nositelj žiga Lasta, da je to možda bila ranije fabrika „Lasta", a nikad neko ko se odlučio da kupi samo zgrade i nekretnine u kojima se nalazila fabrika. Tužitelj se dalje poziva na to da je BiH članica međunarodne unije za zaštitu industrijskog vlasništva, te da uživa istu zaštitu u BiH iako nije registrovan u našoj zemlji. Tuženi postavlja pitanje zašto se tužitelj onda nije pozivao na ovaj način pred Institutom za intelektualnu svojinu BiH. Naravno da nije mogao jer se prvo ne radi o nesumnjivo poznatom žigu, a drugo tužitelj nema legitimaciju da postavlja ovakve zahtjeve. Naime, ovaj spor se vodi zbog prijave žiga „LASTA" BAZ1821255A tj. žiga LASTA crvene boje sa okvirom. Ta činjenica je u potpunosti zanemarena i tužitelj navodi određene žigove (mada ih ne identifikuje kada se poziva na sličnost), ali među njima nema konkretnog žiga iz proste činjenice da niko osim tuženog nije registrovao ili podnio prijavu za baš taj žig. Ovaj žig se ne može povezivati sa drugim koje je tužitelj dostavljao sudu kao dokaz, jer je svaki žig odvojena pravna činjenica. Ukoliko je konkretan žig opštepoznat kako to tužilac samo tvrdi (ali ne dokazuje), stečajna upravnica nije morala čekati bilo koji zakonom određen momenat da podnese tužbu prema tuženom i da mu osporava pravo na korištenje žiga. Stečajna upravnica je znala da je tuženi podnio zahtjev za zaštitu žiga, a nije isti osporavala jer je bila svjesna činjenice da nikada nije registrovan predmetni žig, a da ona ima pravo na prodaju nekretnina u stečajnom postupku, a ne cjelokupnog društva i brenda. Tužitelj konstantno u žalbi pominje dva ugovora koja ima zaključena i da mu ona navodno garantuju neko pravo. Pomenutim ugovorima tužitelj nikada nije dobio pravo na žig LASTA crvene boje sa okvirom. Zakon o žigu BiH je jasno propisao na koji način se stiče pravo na žig i na koji način se prenosi, a tužitelj ne može dokazati ni da je neko prije njega stekao pravo na konkretan žig, niti da mu ga je prenio u strogo propisanoj zakonskoj proceduri. Tužitelj se poziva na ugovor tj. stranicu 10. ugovora i ističe da je predmet kupoprodaje navedena nematerijalna imovina koja uključuje...prava na žigove u trenutnom statusu prodavatelja. Predmet prodaje nisu mogli biti žigovi jer je jasno da Lasta d.d. u momentu prodaje imovine nije imala registrovane žigove. Pravo na žig se stiče registracijom u Institutu za intelektualnu svojinu BiH. Tuženom nije jasno na kakvo se pravo prvenstva tužitelj u žalbi poziva, jer prevashodno nema pravo prvenstva jer nije prije tuženog podnio prijavu žiga, a drugo možda i bitnije pravo prvenstva se ne određuje u parničnom postupku. Tuženi još jednom ponavlja da su potpuno pogrešni razlozi vezani za utemeljenost tužbenog zahtjeva odnosno da je tužitelj stekao pravo na žig Lasta po dva osnova i to sklapanjem Ugovora o kupoprodaji imovine „Lasta" Tvornica keksa i vafla d.d. Čapljina - u stečaju i ugovora o prijenosu žigova i pripadajućih prava. Da bi se žig mogao kupiti on mora biti registrovan kod Instituta za intelektualno vlasništvo BiH, jer se time utvrđuje njegovo postojanje dok se prenos prava vrši u skladu sa članom 58. Zakona o žigu BiH. Da bi neko prenio pravo na žig, mora prvenstveno imati zaštićen tj. registrovan žig kod Instituta za intelektualno vlasništvo BiH, što ovdje nije slučaj. Tužilac pokušava dovesti u zabludu i zbuniti sud, jer je dostavio slike žigove i ugovore koji se ne odnose na žig koji tužilac osporava BAZ1821255A (crvena slova Lasta na bijeloj pozadini, sa okvirom). Ni jedna prijava žiga, ni jedno rješenje ili ugovor koji je tužilac izveo kao dokaz ne sadrži taj predmetni žig. Ugovor o prijenosu žigova i pripadajućih prava od 17.10.2019. godine ne sadrži odredbu o žigu koji je predmet

ovog parničnog postupka, ali ga pored toga sud svakako ne treba uzeti u razmatranje jer se odnosi na žigove koji su zaštićeni samo za teritoriju Republike Hrvatske u Registru žigova Državnog zavoda za intelektualno vlasništvo Republike Hrvatske. Prema Zakonu o žigu BiH i Madridskom aranžmanu registracije jasno je propisano teritorijalno ograničenje važenja žiga na državu u kojoj je žig zaštićen, tako da to da li je žig registrovan u Republici Hrvatskoj, Makedoniji, Sloveniji, Španiji ili Brazilu, nema uticaja na važenje i zaštitu u BiH, a ugovori i registracije koje je tužitelj izveo su samo dokaz da predmetni žig nije registrovan u BiH. Apsolutno je dozvoljeno da različita pravna ili fizička lica budu nosioci prava na žig u različitim zemljama. Zvečevo d.d. Požega je imalo zaštićene određene žigove u Hrvatskoj i sa njima je mogla raspolagati, ali tad ni za Hrvatsku nisu imali zaštićen žig koji je predmet ovog spora. Dakle, bitan je izgled žiga, a to da li se on zove Lasta je manje važno. Nadalje, kupovinom nekretnina i ostale imovine nije prenijeto pravo na žig jer takav prenos nije dozvoljen Zakonom o žigu BiH. A pored svega navedenog taj žig nikada nije bio registrovan. Prema istom Zakonu tj. članu 37. žig, odnosno pravo iz prijave može biti predmet ugovora o prenosu prava, licenci, zaloga, franšizi i sl. Ugovor o prenosu sastavlja se u pismenoj formi i upisuje u odgovarajući registar na zahtjev jedne od ugovornih strana. Ugovor o prenosu koji nije upisan u odgovarajući registar ne proizvodi pravno dejstvo prema trećim licima. Tuženi postavlja logično pitanje šta bi se desilo da se kao kupac imovine Lasta pojavilo više lica, koji kriterijum bi bio relevantan da neko od njih smatra da ima pravo na žig. Npr. društvo u stečaju je vlasnik 3 nekretnine i svaku od tih nekretnina proda različitom licu. Ko od njih bi mogao reći da ima pravo na žig, koji pored toga nikada nije bio registrovan u BiH. Tuženi moli sud da dobro uporedi izgled i registraciju svakog žiga koji je tužitelj dostavio jer nikada nije bilo zaštite za žig Lasta crvenim slovima sa okvirom na bijeloj podlozi. Ovo je veoma bitno za ovaj spor, jer tužitelj gomilanjem nepotrebnih dokaza želi da predstavi da je vlasnik nekih žigova, ali ničim ne dokazuje registraciju konkretnog spornog žiga pa ni u Hrvatskoj. Saslušani svjedok stečajni upravnik društva „Lasta“ tvornica keksa i vafla d.d. Čapljina B.H. je potvrdila da je tužitelj kupio imovinu stečajnog dužnika, ali da zaštićenih žigova pri Institutu za intelektualno vlasništvo nije bilo. Suština ovog spora i jeste u činjenici da tužitelj nije htio da preuzme društvo u stečaju, radnike, dugove, a time i brend ako je postojao, nego je htio da „jeftinije prođe“ što sa sobom nosi određene rizike. To što tužitelj navodi da je u članu 2. Ugovora o kupoprodaji imovine "Lasta" d.d. Čapljina predvidio i kupovinu "nematerijalne imovine pobliže opisane u članu 1. ovoga ugovora". Kada se pogleda član 1. navedenog Ugovora jasno je da Violeta d.o.o. Grude nije prenijela pravo na žig jer: nije ga ni mogla prenijeti - nije bilo zaštite u Institutu za intelektualnu svojinu BiH, tačno se zna na koji način se prenosi zaštićeni žig (član 58. Zakona o žigu), te nadalje, navedenog žiga nema u pobrojanim pravima "pobliže opisanih u članu 1. ovoga ugovora. Zakon o žigu u članu 58. predvidio je da se prenos žiga može izvršiti na osnovu ugovora o prijenosu prava, statusne promjene nosioca žiga, sudske ili administrativne odluke. Ni jedan od gore navedenih prenosa se nije desio. Da ne bi bilo zabune, nije se desila ni statusna promjena u "Lasta" d.d. Čapljina, nego samo obična kupovina imovine od strane Violeta d.o.o. Grude, a da je postojala mogućnost kupovine društva u stečaju kao pravnog lica, ali se to nije desilo, nego kupovina imovine. Ugovor o prenosu prava od 17.10.2019. godine je zaključen isključivo u namjeri da se tuženom ospori pravo na žig, a potrebno je naglasiti da ni Zvečevo d.d. Požega nije imalo pravo na konkretni žig čiju je zaštitu tražio podnosilac prijave, nego samo na figurativni žig (bijela slova na plavoj pozadini uz dvije žute laste iznad riječi Lasta). Naime, tuženi je godinu dana ranije 08.10.2018. godine zatražio svoje pravo, a nakon toga se dešava navodno

prenos prava na žig koja ni društvo Zvečevo nije imalo. Tužitelj ničim nije dokazao da je za konkretan žig "crvena slova određenog oblika riječi Lasta na bijeloj podlozi" podnio prijavu Institutu za intelektualnu svojinu, da je on ili neko drugo lice imalo priznat žig ili je on ili neko drugo sa njim povezano lice koristilo žig. Jedini ko je imao legitimaciju da eventualno ospori pravo tuženom jeste društvo u stečaju Lasta dd Čapljina tj. stečajni upravnik. Ista se izjasnila da je znala za za prijavu koju je podnio tuženi, ali istu nije osporavala. Dokazi u postupku tj. tri zahtjeva za priznanje žiga koje je Zvečevo d.d. Požega podnijela dana 30.08.2018. godine, ne odnose se na konkretan žig o kojem se tuženi i tužitelj spore. Ovi zahtjevi su samo dokaz da je Zvečevo d.d. Požega imalo priliku da zaštiti sporni žig, ali vjerovatno nije imalo interes da to uradi, što znači da konkretni predmetni žig o kojem se vodi spor nije bio zaštićen ni od strane Zvečevo d.d. Požega. Prijave za registraciju žiga Državnom zavodu za int. vlasništvo Rep. Hrvatske i rješenja o priznanju prava i prenosu u Rep. Hrvatskoj za žigove Lasta (bijela slova na plavoj podlozi), Lindžo, Krem štapići, Cream sticks, cream desert, nejasno je zbog čega su predloženi i izvedeni kao dokaz u ovom postupku, jer se odnose na žigove zaštićene u drugoj zemlji, a među njima nije sporni žig. Slike pakovanja proizvoda od društva u stečaju Lasta d.d. Čapljina ne mogu poslužiti kao dokaz da je taj žig zaštićen kako to tužitelj želi prikazati, jer to što je zaštićen verbalni žig naziva Lindžo ili Krem štapići ne znači da tužitelj ima pravo i na figurativni žig koji se također nalazi na toj ambalaži, jer nije izvršio registraciju tog žiga. Bez registracije nema ni prava. Predložio je da se žalba odbije i potvrdi pobijana presuda.

Nakon što je ispitao presudu prvostupanjskog suda u pobijanom dijelu u granicama razloga iz žalbe, kao i po službenoj dužnosti sukladno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Sl. novine Federacije BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Iz stanja spisa predmeta proizilazi da je prvi primarni dio tužbenog zahtjeva tužitelja Voleta d.o.o. Grude usmjeren na utvrđenje da je tuženi M. K. podnio prijavu žiga LASTA broj: BAZ1821255A Institutu za intelektualno vlasništvo BiH, protivno načelima dobre vjere, savjesnosti i poštenja, slijedom kojeg utvrđenja da se utvrdi promjena prijave žiga LASTA broj; BAZ1821255A Institutu za intelektualno vlasništvo BiH na način da se tužitelj Voleta d.o.o. Grude umjesto tuženog M. K. proglašava za podnositelja prijave.

Iz stanja spisa predmeta i činjeničnih utvrđenja prvostupanjskog suda proizilazi da je tuženi Institutu za intelektualno vlasništvo BiH dana 10.08.2018. godine podnio zahtjev (prijavu) za priznanje žiga LASTA br. BAZ1821255A, da je Institut za intelektualno vlasništvo BiH po prigovoru tužitelja na podnesenu prijavu zaključkom broj: IP-03-47-2-00735/21PJ od 28.01.2021. godine prekinuo postupak prijave žiga i uputio tužitelja da pred nadležnim sudom pokrene postupak radi rješavanja prethodnog pitanja da li je tuženi podnio prijavu protivno načelu dobre vjere, savjesnosti i poštenja. Suština prigovora tužitelja koji su isticali u tijeku provedenih sudskih postupaka, svodi se na to da je općepoznato da se sporni prijavljeni žig duži niz godina nalazio na proizvodima Lasta d.d. Čapljina, da je tužitelj sa društvom Lasta d.d. Čapljina - u stečaju dana 16.10.2019. godine zaključio Ugovor o kupoprodaji imovine ovog društva (nekretnine, pokretnine, kao i nematerijanu imovinu kojom su po tvrdnjama tužitelja obuhvaćena i prava na žigove), da je tužitelj nakon saznanja da je „Lasta“ d.d. Čapljina jedan dio žigova prenijela na Zvečevo prehrambena industrija

d.d. Požega, sa ovim društvom dana 17.10.2019. godine zaključio Ugovor o prijenosu žigova i pripadajućih prava, da je u članu 3. ovog Ugovora navedeno da prodavatelj potvrđuje kako je dana 06.11.2017. godine sklopio sa društvom „Lasta“ d.d. Čapljina - u stečaju Ugovor o uređenju međusobnih odnosa na temelju kojeg je preuzeo u vlasništvo žig „Lasta“ kao i brand odnosno vizualni znak Laste (bijela slova na plavoj pozadini uz dvije žute laste iznad riječi lasta; bijela slova na crvenoj pozadini) na prehrambenim proizvodima. Slijedom sadržaja ovakvih prigovora tužitelj smatra da je stekao pravo na žig „Lasta“, dok tuženi nema nikakav osnov za priznanje žiga, pa kako je tuženi morao biti svjestan toga, to je zahtjev tuženog za priznanje žiga podnesen protivno načelu dobre vjere, savjesnosti i poštenja. Nasuprot tomu, tuženi je u tijeku postupaka isticao prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja navodima da tužbu zbog povrede žiga, odnosno prava iz prijave može podnijeti nositelj žiga, podnositelj prijave, stjecatelj isključive licence, korisnik kolektivnog žiga uz suglasnost nositelja kolektivnog žiga i korisnik žiga garancije uz suglasnost nositelja (član 84. stav 1. Zakona o žigu BiH), da se u konkretnoj pravnoj stvari spor vodi zbog prijave žiga „Lasta“ crvene boje sa okvirom, da se ovaj žig ne može povezati sa drugim žigovima koje je tužitelj dostavio sudu kao dokaz, da je tužitelj Ugovorom zaključenim sa „Lasta“ Tvornica kekisa i vafla, d.d. Čapljina - u stečaju dana 16.10.2019. godine kupio samo imovinu ovog društva, ali ne i pravo na žig koji nije bio ni registriran kod Institutu za intelektualno vlasništvo BiH, da ni društvo Zvečevo d.d. Požega sa kojim je tužitelj dana 17.10.2019. godine zaključio Ugovor nije imalo pravo na konkretni žig čiju je zaštitu tražio tuženi kao podnositelj prijave, nego samo na figurativni žig (bijela slova na plavoj pozadini uz dvije žute laste iznad riječi lasta).

Presudom prvostupanjskog suda odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja. U razlozima za ovakvu odluku prvostupanjski sud je naveo da tužitelj izvedenim dokazima nije dokazao utemeljenost tužbenog zahtjeva, jer njegove tvrdnje nisu zasnovane na bazi argumenata. Okolnost što je tuženi podnio zahtjev za priznanje žiga Institutu za intelektualno vlasništvo BiH, ne znači da je zahtjev podnesen protivno načelima dobre vjere, savjesnosti i poštenja. U pravu je tuženi kada tvrdi da je konkretni sporni žig (natpis „Lasta“ crvenim slovima na bijeloj pozadini u okviru) ili neki žig koji podsjeća na isti, bio već zaštićen ili da ga je kasnije stečajna upraviteljica ili netko treći zaštitio ili podnio prijavu Institutu za intelektualno vlasništvo BiH, tuženi bi sa svojom prijavom bio odbijen od strane Instituta. Da bi netko prenio pravo na žig mora prvenstveno imati zaštićen tj. registriran žig kod Instituta za intelektualno vlasništvo BiH, što ovdje nije slučaj. Sud nalazi da je tužitelj u brojnim dokazima dostavio slike, žigove i ugovore koji se ne odnose na žig koji tužitelj osporava BAZ1821255A (crvena slova „Lasta“ na bijeloj pozadini sa okvirom). Iz Ugovora o prijenosu žigova i pripadajućih prava od 17.10.2019. godine, između „Zvečevo“ d.d. Požega i „Violeta“ d.o.o. Grude, koji je ovjeren kod notara Natalije Vranješ iz Gruda br. OPU-Ov. 721/2019, sud nalazi da isti ne sadrži odredbe o žigu koji je predmet ovog parničnog postupka. Uvidom u dokaze tužitelja i to u historijski Izvod iz sudskog registra i Ugovor o kupoprodaji OPU-lp 211/2019 od 16.10.2019. godine, sud nalazi da tužitelj nije iskoristio mogućnost kupovine društva kao pravnog lica, nije se obvezao da nastavi proizvodnju i zadrži radnike, što bi se eventualno moglo tumačiti kao neki vid prava tužitelja da tuženom osporava pravo na žig. Kupovinom nekretnina i ostale imovine nije prenijeto pravo na žig, jer takav prijenos nije dozvoljen Zakonom o žigu BiH, a pored svega navedenog predmetni žig nikada nije bio registriran. Odredbom člana 58. Zakona o žigu propisano je da se prijenos žiga može izvršiti na osnovu ugovora o prijenosu prava statusne promjene nositelja žiga, sudske ili administrativne odluke. Sud nalazi da se ni jedan

od gore navedenih prijenosa nije desio, iako je postojala mogućnost da tužitelj kupi društvo u stečaju kao pravno lice, ali se to nije desilo, nego je kupljena imovina društva stečajnog dužnika „Lasta“ d.d. Čapljina. Dakle, tužitelj na kome je teret dokazivanja utemeljenost tužbenog zahtjeva nije dokazao u ovom postupku, odnosno ničim nije dokazao da je za konkretan žig, crvena slova određenog oblika riječi lasta na bijeloj podlozi, podnio prijavu Institutu za intelektualno vlasništvo, da je imao priznat žig i da je koristio taj žig. S tim u vezi, značajno je naglasiti da je jedino stečajna upraviteljica u stečajnom postupku „Lasta“ d.d. Čapljina imala legitimaciju da ospori pravo tuženom da podnese prijavu za priznavanje žiga Institutu, a ista je prilikom saslušanja posvjedočila da je znala za prijavu koju je podnio tuženi, ali istu nije osporavala. U pogledu dijela tužbenog zahtjeva kojim tužitelj traži utvrđenje promjene prijave žiga „Lasta“ broj BAZ1821255A Institutu za intelektualno vlasništvo BiH na način da se tužitelj „Violeta“ d.o.o. Grude, umjesto tuženog M. K., proglašava za podnositelja prijave, sud je odlučio kao u izreci presude, iako je smatrao upitnim ovlaštenje suda odlučivati o takvom zahtjevu tužitelja, sukladno odredbi članka 10. i 15. Zakona o žigu. Dakle, ovaj dio tužbenog zahtjeva sud je mogao odbaciti, a nije, s obzirom na činjenicu da su tvrdnje i navodi tužitelja neprihvatljivi i pokazuju da je tužbeni zahtjev neutemeljen.

Po nalaženju ovog suda, prvostupanjski sud u razlozima za odbijajuću odluku (stav 1. izreke pobijane presude) pravilno navodi i obrazlaže da tužitelj nije dokazao da je nositelj prava na žigu LASTA br. BAZ1821255A (natpis „Lasta“ crvenim slovima na bijeloj pozadini u okviru) za koji je tuženi podnio prijavu Institutu za intelektualno vlasništvo BiH dana 10.08.2018. godine, jer iz provedenih dokaza proizilazi da predmetni žig nije bio registriran kod Institutu za intelektualno vlasništvo BiH, odnosno nije dokazao da se radi o „zaštićenom znaku“ društva Lasta d.d. Čapljina - u stečaju, niti o „zaštićenom znaku“ nekog drugog pravnog lica odnosno društva „Zvečevo“ d.d. Požega, te najzad da je evidentno da tužitelj nije podnio ni prijavu za priznanje predmetnog žiga Institutu za intelektualno vlasništvo BiH, što bi sve upućivalo na zaključak da tužitelju ne pripada pravo na sudsku zaštitu u odnosu na tuženog. Okolnost da je tužitelju pred Institutom za intelektualno vlasništvo BiH po podnesenom prigovoru na prijavu žiga od strane tuženog priznato svojstvo stranke u tom postupku, nije od značaja niti uticaja na odluku suda vezano za njegovu aktivnu legitimaciju u ovoj parnici, a koja se opravdano dovodila u pitanje prigovorima tuženog, jer tužitelj na kome je bio teret dokaza, nije dokazao svoj subjektivni odnos prema „znaku“ koji je predmet registracije po prijavi tuženog. Prema tomu, kako tužitelj nije dokazao da je podnošenjem prijave predmetnog žiga povrijeđen njegov interes zasnovan na zakonskoj ili ugovornoj obvezi tuženog, to nema ni povrede načela savjesnosti i poštenja, te je pravilna i odluka prvostupanjskog suda kojom je odbijen i slijedeći podredni zahtjev tužitelja kojim je tražio da ga sud sukladno odredbi člana 91. Zakona o žigu BiH proglasi za podnositelja prijave umjesto tuženog (stav 2. izreke pobijane presude).

Zbog svega izloženog, a kako nisu učinjene ni povrede procesne prirode, ovaj sud je primjenom odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku odbio žalbu tužitelja kao neosnovanu i potvrdio presudu prvostupanjskog suda.

Predsjednica vijeća
Alma Islamović

